

ParaGalaXicon 2

audiatur et altera pars

Na co se můžete těšit?

Úvodník od šéfredaktora

Zázrak v Lurdech

Kartářka

Motýlí muž aneb legenda stále neobjasně

Prehistorické sošky NOMOLI

Rozhovor s Michaelou Volnou

Titanic se vrací do budoucnosti

Existence života ve vesmíru

Bitva radarových signálů

Pohled z druhé strany: PYRAMIDY

Ufologický minitest a ufologická křížovka, recenze DVD

Obsah:

Úvod: <i>Petr Pika</i> (šéfredaktor)	3
--------------------------------------	---

Záhady:

Záhadný páter Pius: <i>Karel Kýr</i>	4
Zázrak v Lurdech vytvořil nový loketní kloub: <i>Karel Kýr</i>	7
Kartářka: <i>Vladimír Meduna</i>	9
Motýlí muž aneb legenda stále neobjasněná: <i>Michaela Volná</i>	15
Tajemní svědci mýtické minulosti: Prehistorické sošky NOMOLI: <i>Michaela Volná</i>	18
Rozhovor s Michaelou Volnou: <i>Petr Pika</i>	21
Titanic se vrací do budoucnosti: <i>Martin</i>	23
Existence života ve vesmíru: <i>Čičina</i>	26
Bitva radarových signálů: <i>Karel Kýr</i>	29
Pohled z druhé strany - PYRAMIDY: <i>Robert Wankes</i>	31
Ufologický minitest: <i>Petr Pika</i>	35
Ufologická křížovka: <i>Petr Pika</i>	37
Recenze DVD „Alien Invasion“ (2011): <i>Robert Wankes</i>	39

Úvod

Vážení kolegové badatelé,

S menším zpožděním Vás vítám u druhého čísla ParaGalaXiconu. Na to první moc ohlasů nebylo, nemá smysl si něco nalhávat.

Z ohlasů, nápadů a návrhů vybírám jen stručně. Jeden čtenář by chtěl i nějakou povídku, sdělil jsem mu, že na to jsou jiné časopisy, ale že celou věc uvážím, druhý tam chce aktualitu. Tomuto čtenáři jsem sdělil, že jsme e-zin vycházejí zatím jednou za půl roku, tudíž se mi nějaké aktuality jeví jako irelevantní. Navíc, chtěl bych e-zin bez článků a věcí, které jsou k mání na internetu. Tam si je může přečíst každý. To byly veškeré reakce

na první číslo, ovšem mimo asi tři dotazy kdy bude další. Což tedy, jak soudný šéfredaktor usuzuje, je reakce prachbídná. Ovšem já také hned nepíšu do novin, či časopisů, takže myslím, že na to nebudu zase tak moc brát zřetel.

Nuže v druhém čísle již nenajdete pokračování článků z prvního čísla, protože autor pokračování nedodal. Nemíním řešit proč, nemám na to čas. Zato bych chtěl poděkovat ostatním autorům za jejich příspěvky, potáhli e-zin zase kousek dopředu.

Takže abych neunavoval dlouhými úvody a proslovy, vzhůru do druhého čísla.

*Zlín 17. 12. 2011
Petr „Pitřýs“ Pika.*

Záhadný páter Pius

Církevní dějiny znají 180 stigmatizovaných lidí, z nichž je asi 80 uctívaných na oltáři. Stigmata dostávají tito lidé často v extázi. Mezi ně patřil i kapucín páter Pius, jedna z nejpozoruhodnějších postav katolické církve. Stigmata měl na ruku, nohou a na boku.

Na pokyn z Říma byly rány pátera Pia podrobeny lékařskému výzkumu, ošetření a léčení. Doktor Alois Romanelli, šéflékař nemocnice v Barlettě po patnácti měsících zkoušek a studia napsal: „Rány pátera Pia pro jejich vlastnosti a pro jejich klinický průběh (ani se totiž nehojí, ale ani se nezaněcují) není možno zařadit mezi běžná chirurgická zranění. Jejich původ je zcela jinde a je mi neznámý.“

Viditelné rány se u pátera Pia objevily 20. září 1918 a od té doby je měl padesát let. Rány na rukou uprostřed dlaní pronikly úplně, na nohou také, začínaly nahoře uprostřed nártu a končily dole na chodidle. Byly o málo užší než rány na rukou, ale krvácely více, protože váha celého těla spočívala na nohou. Rána na boku byla u pátera Pia vpředu na levé straně hrudníku. Měla podobu obráceného kříže, jedním směrem šla do hloubky 7 cm. Oběma směry byla asi 1 cm široká. Z ran pátera Pia prosakovala téměř stále krev.

Nejvíce krvácela rána na boku. Lékaři odhadli, že z rány na boku denně vytekl asi šálek čaje.

Ale jak páter Pius k těmto stigmatům přišel?

V prosinci 1917 páter Pius přišel do tehdy desetitisícového městečka San Giovanni Rotondo. Do kláštera, který sloužival většinou jako místo odpočinku pro vyčerpané kapucíny. Byl právě propuštěn z italské armády s diagnózou „tuberkulóza“. Kdosi v armádě, kde sloužil u sanitní služby, mu při odchodu bezohledně řekl: „Posíláme tě domů zemřít.“

Ale páter Pius nezemřel. Zažil něco neobvyklého, co zažilo jen málo lidí. Asi po měsíci o tom napsal svému zpovědníkovi: „Jak jen Vám to na Vaši žádost vysvětlit, jak vůbec došlo k mému ukřížování? Můj Bože, jaký se tu cítím zmatený a malý, když mám vyjevit, co jsi uskutečnil na tomto bídném stvoření... Bylo to ráno 20. září (1918). Modlil jsem se po mši svaté na chóru. Tu se mně zmocnilo něco nevysvětlitelného: jako když člověk odpočívá, cosi jako sladký sen. Tělo a duše se ocitly ve stavu nepopsatelného pokoje. I okolo mne všechno hluboce mlčelo. Cítil jsem hluboký, hluboký mír a současně jsem byl ochoten dát Bohu všechno, úplně všechno, ba přijmout i vlastní zničení. Toto vše

se odehrávalo najednou, jakoby bleskem...Byl jsem před tajemnou osobností. Podobala se té, kterou jsem viděl 5. srpna večer. Lišila se od ní jen tím, že jí krvácely ruce, nohy a bok. Vidět ji naplňuje člověka hrůzou a nemohu vyjádřit, co jsem tehdy cítil. Cítil jsem, že umírám: a jistě bych i umřel, kdyby Pán nebyl přiskočil na pomoc mému srdci, které se divoce házelo v hrudi. Tajemná osobnost se potom vzdálila a já upozoroval, že mám proražené ruce, nohy a bok a že tyto rány krvácejí. Můžete si představit muka, která jsem cítil a cítím neustále, téměř den co den. Rána na boku krvácí ustavičně, a to zvláště od čtvrtka do soboty...”

Ale pater Pius měl i jiné vlastnosti. Léčitelské, dokázal předvídat události, cizí mu nebyla bilokace. Již za svého života byl pokládán za svatého.

Pater Pius se narodil 25. května 1887 Horáci Forgionemu a jeho manželce Josefíně v Pietrelcině, asi 13. kilometrů od Beneventa, východně od Neapole.

Při křtu dostal jméno František a 22. ledna 1903 vstoupil jako patnáctiletý do noviciátu kapucínů v Norcone, asi 20. kilometrů od Pietrelciny. Zde přijal řeholní jméno Pius. Od té doby se odvíjel jeho podivuhodný život plný utrpení a lásky. Zmínili jsme se o bilokaci, tedy jevu, při kterém jeden a týž člověk je současně na více místech. Bilokace

bývá téměř vždy spojena s vytržením. V životopisech svatých, zvláště velkých mystiků, se bilokace mnohokrát připomíná, např. u sv. Antonína Peduánského, sv. Alfonse aj. Dar bilokace měl v hojné míře i pater Pius. Najednou, jako by přestal vnímat, co se děje kolem něho, jako by byl kdesi pryč - a po chvíli zase vnímal, a pokračoval v započatím rozhovoru. Příkladem takové bilokace je např. záchrana života hlavnímu veliteli italské armády v 1. světové válce, generálu Codornovi. Italská armáda v té době utrpěla velkou porážku a Luigi Cadorna přemýšlel o sebevraždě. Večer rozestavěl kolem svého stanu strážu a zakázal každému vejít. Když osaměl, sáhl po revolveru. Tu k němu vešel neznámý pater, zvedl prst a řekl:

„Generále, nedělejte takovou hloupost!“

Rozzuřený generál se vrhl za kapucínem, ale venku nikdo nebyl. Strážu se zapřísahaly, že nikoho neviděly. Generálovi se to nakonec zdálo divné, ale sebevražedné myšlenky ho mezitím opustily...

Válka skončila a generál stále nevěděl, kdo ten neznámý byl. V Itálii se začalo hovořit o páteru Piovi. Cadorna se tedy vydal v civilu do San Giovanni Rotondo. Ale pater Pius se tehdy nesměl s nikým stýkat. Měli ho v rukou lékaři, zkoumali jeho stigmata.

„Tak mi ho aspoň ukažte,“ prosil generál.

„Dobře,“ řekl představený. „Zůstaňte na chodbě, za chvíli půjdeme do kostele a s námi půjde i on.“

Generál se stáhl do koutku a díval se. A nestačil se divit. Byl tam onen neznámý, který byl v jeho stanu, páter Pius. A Páter Pius zvedl prst jako tehdy ve stanu. Jakoby chtěl říci:

„Vyvázl jsi tedy...To je dobře!“

O tomto podivuhodném páterovi bychom mohli vyprávět ještě dlouho. Jak již bylo řečeno, uzdravoval lidi, již za svého života byl pokládán za svatého. Papeži Janu Pavlovi II. údajně ve 40. letech minulého století předpověděl, že se stane hlavou

katolické církve. Jan Pavel II. to nepotvrdil, ale ani nevyvrátil. Když páter Pius 23. září 1968 emřel, na jeho pohřbu se sešlo 100 tisíc lidí. Lidé věděli, že tento člověk byl schopen vyprosit od Boha i zázraky. Věděli, že znal taje svědomí, že dokázal pomáhat i na dálku a že měl i jiné mimořádné schopnosti.

Na jednom z mnoha transparentů bylo napsáno:

Století bez víry dal jistotu, že Bůh je!

Karel Kýr

Zázrak v Lurdech vytvořil nový loketní kloub

Francouz Jouhaud byl učitelem kreslení na předměstí Paříže. Nikdy nevěřil v Boha tak, jak tuto víru interpretuje církev, nikdy nenavštěvoval katolické či jiné kostely. Naopak. Svým známým věřícím jejich víru rozmlouval a radil jim:

„Svého boha hledejte sami v sobě a nepátrejte kdesi na nebesích po pánbíčkovu se zlatou svatozáří. Zavřu-li oči a pozorně poslouchám hlasy ze svého nitra, pak rozhodně uslyším i hlas svého boha...”

„Jednoho dne tě Bůh za tvoji nevíru potrestá,“ říkali mu.

„Co by to bylo za boha, který by se mstil pozemským červíčkům za nevíru?“ odpovídal jim.

V březnu 1952 pana Jouhauda srazilo z kola nákladní auto a podle všeho mu navždy zmrzačilo ruku. Jeho věřící známí mu říkali:

„Bůh tě potrestal za to rouhání.“

Ale Jouhauda ani toto neštětí od jeho nevíry neodradilo. Říkal:

„Rozhodně v tom není prst boží.

O své nehodě jsem věděl týden dopředu ze svých snů. Přesto jsem podlehl zvláštnímu nutkání a ten březnový den jsem nasedl na kolo, i když jsem na něm více než patnáct měsíců nejel...

Věřte mi, Bůh je pouze v nás a jednou vám to prokáží.“

Když se vrátil z pařížské kliniky, jedna ruka mu visela v obvazech. Po roční rekonvalescenci si zvykl, že se musí spokojit s jednou rukou. Poraněnou ruku nosil na pásce, aby se mu neklátila bezvládně kolem těla. Od žáků dostal přezdívku Jednoručka.

Nastaly letní prázdniny roku 1954.

Pan Jouhaud si sbalil kufr a nakrátko odcestoval do Lurd.

Dlužno podotknout, že i zde se vyhýbal kostelům, kapličkám...

Místo toho intenzivně absolvoval koupele a meditoval se zavřenýma očima. Odpoledne si dopřál nejméně jednu láhev alsaského ryzlinku.

Pobyl zde týden. Po návratu z Lurd řekl:

„Lurdy velmi posílily moji duchovní energii.“

V Lurdech došlo k vytvoření nového loketního kloubu, když ten původní po výše uvedené nehodě odstranil operativně v Paříži doktor L. Pagnol, který pořídil před operací a po ní rentgenové snímky, které jsou dodnes k dispozici. Frank J. Jones, britský psychiatr a spisovatel, ve své knize „Zázračné náhody“ píše: „Kloub pana Jouhauda se však v lokti znovu zázračně objevil, jednoduše narostl během necelé poloviny roku po návratu z Lurd. Nemožné? Samozřejmě, jenže

na důkaz svědectví o tomto zázraku existují celé kolekce dalších rentgenových snímků, zobrazujících naprosto funkční a dokonalý kloub v lokti tohoto francouzského šťastlivce. Pan Jouhaud tento svůj nový kloub navíc užíval až do své smrti v roce 1988.“

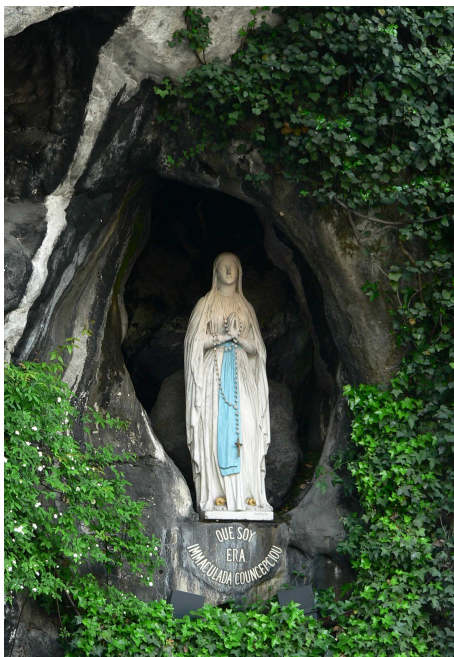
Dlužno dodat, že mu bylo pětasedesát let.

V prosinci 1954 si pan Jouhaud sundal ruku z pásky a pohnul s ní v lokti. A v lednu 1955 se jeho

žáci nestačili divit, když do nedávno bezvládné pravačky vzal křidu a napsal na tabuli:

„Není boha kromě poznání sebe sama...“

*Ukázka z e-knihy
Zpráva o zázracích v Lourdech.
K nahlédnutí na wknihy.cz*

Kartářka

Většina z nás někdy zatoužila nahlédnout do vlastní budoucnosti. Podle některých zdrojů na tom není nic těžkého, vždyť věštecké techniky vznikají a rozvíjejí se téměř od samého počátku lidstva. Mohlo by se dokonce zdát, že lze věštit téměř z čehokoliv. Mraky, kávová a čajová sedlina, zvířecí vnitřnosti, křišťálová koule, ale i lidské sny. Nicméně s postupem času lidé uvažují stále více racionálně a většina z těchto technik se v dnešní době setkává s nedůvěrou, či dokonce opovržením. I přesto ale stále můžeme narazit na jedince, zabývající se věštěním, kteří si zachovávají váženost a navštěvují je i lidé, kteří jsou jinak poměrně nepověřliví. Jedná se o kartářky. Jednu z nich navštívil také autor tohoto článku. A přestože některé osobní detaily si miní ponechat pro sebe, pokusíme se vám umožnit nahlédnout kartářce takříkajíc „přes rameno“.

Že ve vesnici sousedící s mým bydlištěm žije kartářka, jsem se dozvěděl již před několika lety. Již v té době jsem se rozhodnul, že

ji navštívím. Bohužel v té době jsem měl k dispozici pouze kapesné, a návštěva kartářky by znamenala obětovat z něj značnou část. Od té doby se nutkání kartářce se objednat několikrát vrátilo, ale i když se finanční situace trochu zlepšila, pokaždé chybělo odhodlání. Teprve před několika dny jsem potkal svou kamarádku, která mi vyprávěla, že tutéž kartářku nedávno navštívil její přítel. Ten se vrátil zcela nadšen z toho, co všechno vystihla přesně.

Tímto setkáním se ve mne definitivně zrodil rozhodující impuls a při nejbližší příležitosti už jsem zvonil na zvonek paní Č. Ta se ukázala být velmi příjemná a ochotná. Slíbila, že si na mne v nejbližším víkendu udělá čas. A ať si nezapomenu vzít fotky a také telefonní čísla. Zvláště ta čísla mne překvapila, přemýšlel jsem, jaké metody asi používá, nicméně jsem udělal jak řekla a za tři dny jsem zde zvonil podruhé, tentokrát již s fotografiemi v kapse.

Když se otevřely dveře, přišli mě nejprve přivítat její dva psi. Dva kříženci, jejichž předek byl naprosto jistě kokršpaněl, vzbuzovali dojem, že jsou snad starší než já.

Po vstupu do kartářčina domu se však ukázalo, že psi nejsou to jediné, co vypadá staře. Jako bych hlavními dveřmi prošel o několik desetiletí zpět v čase. Tím ale rozhodně nechci říct, že by byl dům chatrný. Naopak, interiéry na mne působily velice útulně. Pokud by si někdo představoval pokoj, kde se výklad uskutečnil, v tmavých barvách, ověšený amulety, pentagramy a provoněný tyčinkami či kadidlem, krutě by se zmýlil. Pokud byste totiž nevěděli, že se paní Č. zabývá něčím, co se dá v jistém slova smyslu nazvat magií, podle obývacího pokoje byste to v žádném případě nepoznali. Místnost je sice vybavena lehce staromódně, nicméně je dokonale prosvětlená sluncem, uklizená a vyzdobena tak, jak obývací pokoje obyčejně bývají. Květiny, několik obrazů, na masivní komodě se nachází černobílá fotografie mladé, poměrně hezké ženy. Možná se jedná o kartářčinu dceru, možná o ni samotnou před spoustou let.

„Podejte mi levou ruku“ řekne mi, jakmile se posadím. Poslechnu a paní Č. mi začíná číst z dlaně. První věc, kterou se dozvídám je, že se dožiji věku přes devadesát let. A že momentálně studuji, možná si k tomu ještě něco přivydělávám. Začínám mít pocit, že jsem zbytečně

vyhodil peníze. Délku svého života sice nemohu odhadnout a zbytek na mne sedí. Ale kolik lidí v mém věku je na tom jinak? Následuje několik neurčitých výroků. „Chcete se stěhovat, nebo možná stavět, je to tak?“ Ano, nebylo by špatné opustit rodné hnízdo, jen není s kým, takže co bych plánoval? „Buďte opatrný na mobil, nebo na peníze, někdo by vás ještě v říjnu nebo listopadu mohl využít. Vidím tu, jako byste někomu půjčil peníze i když jich sám moc nemáte. Na to buďte opatrný.“ Uznávám, že tady paní Č. řála do živého, jako student se v penězích skutečně nekoupu a ač nerad, musím přiznat, že jsem se již v minulosti nechal párkrát „napálit“. Následuje několik dalších věcí, které odpovídají většině lidí v mém věku, nebo je tito lidé rádi slyší. Mám prý šanci dokončit školu, čeká mne dobré povolání. Tyto vyhlídky se mi samozřejmě líbí a snažím se sám sebe přesvědčit, že na tom přeci může něco být. Další věc, která mne ve víře utvrdí přichází záhy: „Jezdíte na kole? Tady vidím, že nemáte světlo. Je tada varování před policií.“ Toto je trefa do černého. I když jezdím na kole domů často v noci, světla mám málokdy. A málokdy potkám jiného neosvětleného cyklistu. V duchu si

slibuji, že po návratu domů najdu zadní blíkačku a ani dva kilometry, které můj domov dělí od nádraží, už bez ní po setmění nepojedu. Čtení z ruky se blíží ke konci, a předpovědi jsou stále celkem podobné. Mám sklony cestovat a fotit, což se mi vyplní. Dobře, sklony mám a jsem si vědom, že ne každého tyto dvě činnosti baví, takže další bod pro kartářku.

A stěhování do dvou let? Vlastně, co by na tom bylo nemožného?

Dostáváme se k další části, samotnému výkladu karet. Čekal jsem tarot, ale paní Č. bere do ruky balíček karet, které jsem v životě neviděl. Zmýlil jsem se i v tom, že jsem čekal výzvu, abych karty zamíchal. Karty jsou zamíchány a rozprostřeny po stole bez mé účasti, teprve po odložení poslední karty jsem vyzván, abych jich levou rukou z hromádky sedm vyndal. Snažím se nad výběrem nepřemýšlet, stejně začínám mít pocit, že už je osudem dáno, jaké karty vyberu a nemám nejmenší šanci to ovlivnit. „Toto jsou cikánské karty, které vám teď řeknou, co vás čeká“, je mi oznámeno, když jsou vybrané karty vyloženy na stůl. Věrnost, zloděj, peníze, dáma, radost, neštěstí, dům. Některé předpovědi přečtené z dlaně,

získávají konkrétnější rozměry.

Do života mi má vstoupit dívka. Ta má dům, čímž se vysvětluje stěhování. Karta věrnosti napovídá, že vztah se bude vyvíjet dobře. Také se dozvídám více o zloději, na kterého si mám dávat pozor. Ten na mne má čekat ve vlaku, nebo v autobuse. Musím říct, že první část by byl v mém poměrně osamělém životě poměrně příjemný zvrat. Netroufám si však odhadovat, jestli se předpověď skutečně vyplní a jen si dávám další předsevzetí-peněženku odteď ukrývat do bezpečnější kapsy. Alespoň cestou v MHD.

„A teď si sejměte šest karet na školu“, dostávám další instrukce. Z rozloženého balíčku tedy vyndávám další karty. Samozřejmě, že levou rukou. „Máte tady naději, že tu školu uděláte. Také je tu stálost, protože jste rodičům slíbil, že to dokážete. Vidím také žárlivost. Někdo vám závidí, že jste se na tu školu dostal, na rozdíl od něho. Také tady máte zármutek, protože vás trápí práce. Ale budete tam, drží vám místo, až se vrátíte.“ Tak toto mne příliš netěší, pracovat jako telefonní operátor je sice poměrně dobrý přivýdělek ke škole, rozhodně to ale není práce u které bych chtěl zůstat, až budu mít titul v kapse.

Paní Č. to na mně nejspíš vidí a rychle přicházíme k další části. „Přinesl jste si fotografie?“ Přinesl. Několik fotografií vyndávám z obálky a jednu kartářce podávám. „To jsou vaši rodiče?“ Uvádím na pravou míru že ne, že rodiče se rozvedli a že-na, která je s mým

rozvodu mých rodičů, příčinu průběh, vše je tak přesné, jako by u toho sama byla. Z následujících dvou fotografií, kde se postupně nachází moje matka a její stávající partner, se dozvídám další podrobnosti. Opět znepokojivě přesné.

otcem na fotografii je jeho současná partnerka. To, co se následně dozvídám, mi vyráží dech. Že je z fotografie cítit láska, mne nijak nepřekvapuje a i když bych si přál, aby se oba dožili tak vysokého věku, jaký je jím předvídan, v tuto chvíli to samozřejmě potvrdit nemohu. Jenže výklad pokračuje a paní Č. naprosto přesně popisuje okolnosti

Na další fotografii je moje sestra. Má prý naději na lásku a na štěstí. A je více po otcevi, než po matce. Druhá věc je trochu sporná, ale hned poté následuje opět poměrně přesné vylíčení našeho sourozeneckého vztahu- ne vždy zcela ideálního.

Dále předkládám portrét svojí velmi dobré kamarádky. Podle výkladu mám s ní dobrý vztah

i když ona neví co od života chce. V žádném případě by nám ale neklapalo, pokud bychom si spolu něco chtěli začít. I kdybych fotografii sám nepřinesl a jen se zavřenýma očima poslouchal, nikdo jiný by se mi nevybavil. Natolik přesná je charakteristika. I to, že jeden na druhého víme příliš, než abychom jeden v druhém hledali víc, než jen přátelství.

Podle fotografií je mi postupně popsán charakter několika dalších přátel. Pokaždé velmi přesně. Nemohu se dočkat, až se dostaneme do části, na kterou jsem nejvíc zvědav. Než jsem si totiž s paní Č. domluvil schůzku, zmínila se, že si k ní lidé berou například fotografie potenciálních partnerů, aby z nich vybrala toho pravého.

A na posledních třech fotografiích se nachází právě dívky, ke kterým, řekněme, cítím trochu víc než k jiným kamarádkám. Tyto fotky si kartářka prohlíží poměrně dlouho a nakonec ukazuje na jednu z nich. „Pokud chcete vědět, která by pro vás byla ideální, navrhovala bych tuto“, ukazuje na jednu z fotografií. Počítám, že můj úsměv vyhlíží v tu chvíli velmi potěšeně. Nejen, že jsem předpokládal tuto odpověď, ale také jsem doufal, že to tak dopadne. Stále mi to ale nedá a prosím, jestli bych

se mohl dozvědět, která ze zbylých dvou by naopak byla nejméně vhodnou kandidátkou. A opět trefa. „Tahle se k vám nehodí, ta by z vás jen tahala peníze, chce mít pořád něco víc. Zatím si chce jen užívat.“ Pokud by se správnost předchozích předpovědí dala vysvětlit tím, že kartářka vše hraje a dotazované osoby zná, rozhodně se to nedá říct o této fotce. Kartářku a zobrazenou dívku dělí vzdálenost větší, než 20 km. Jak je tedy možné, že tak přesně vystihla její charakter?

Ke konci naší schůzky se mám seznámit ještě s další metodou věštění. Paní Č. si ode mne postupně bere několik telefonních čísel. Každé si napíše na papír a popisuje, jak na ni číslo působí. Ke každému číslu se vyjadřuje krátce, nicméně poměrně přesně. Člověk, se kterým mám velmi špatnou zkušenost, je podle čísla popsán jako nečestný. Na většinu přátel slyším chválu. Když řeknu dvě čísla za sebou, patřící stejné osobě, z nichž jedno bylo nedávno i s telefonem odcizeno a druhé je nové, paní Č. sice nepozná, že se jedná o stejného člověka, nicméně charakteristika obou čísel je velmi podobná.

Po výkladu posledního čísla se loučím a plný zážitků se chystám k odchodu. Ještě než ale odejdu,

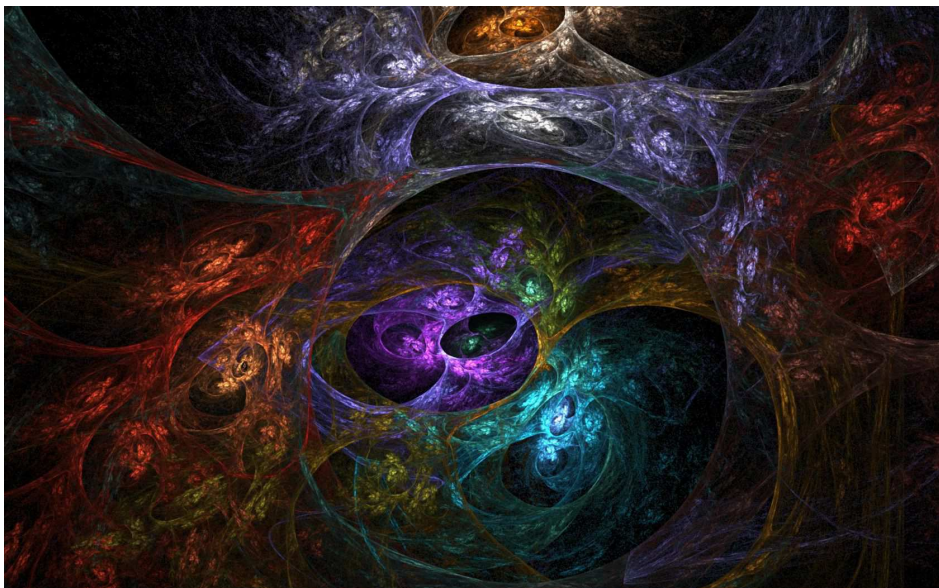
ptám se, jak je možné věštit podle telefonu. Je to numerologie? „Tuto metodu jsem se naučila již dřív s pevnou linkou. Ta čísla znám, jako bych znala ty lidi. Osobnosti ke mne z čísel vystupují a ani na to nepotřebuji karty.“

Cestou domů přemítám o všem, co jsem se dozvěděl. Skutečně má tato milá paní talent takto nahlédnout do lidí? Nebo se jedná o sestavu psychologických triků, kterými ze mne dostala informace, které potřebovala vědět. Ať je to tak, nebo tak, poměrně brzy bych se to měl dozvědět. Byly mi totiž

předpovězeny také další věci, které jsem v reportáži nezmínil. Například to, že bych měl jít někomu na svatbu za svědka. Do konce roku, nebo nejpozději do Velikonoc. Skutečně nevím, kdo z mého okolí by mohl být ten šťastný, tím spíše mne nenapadá, kdo by mne mohl určit za svého svědka.

Ale copak nejsou cesty osudu nevyzpytatelné?

*Autor:
Vladimír Meduna
(Ladys)*

Motýlí muž

aneb

legenda stále neobjasněna

12. listopad 1966; Clendenin, Západní Virginie: Skupinka pěti mužů se právě plně věnuje své práci. Na místním hřbitově společně vykopávají hrob a nechávají tak plynout svoji každodenní rutinu. Následující okamžiky však touto rutinou významně otřesou. Z blízkého stromu se totiž k zemi snáší jakási podivná bytost, která krouží nad hlavami vystrašených dělníků. S něčím podobným se nikdy nesetkali. Po krátké chvíli, kdy tvor setrvává na místě, mizí v korunách stromů. Později muži podivné stvoření popisují jako „hnědého muže s křídly“, ničím nepodobnému známým druhům ptáků.

Zážitek pěti hrobníků se náhle stal jediným tématem, o němž lidé v blízkém okolí hovořili. Postupně tak vycházely najevo další případy pozorování bizarní bytosti.

V létě roku 1966 se manželka lékaře z údolí Ohia setkala, na dvoře svého domu, s šest stop vysokou bytostí, jenž jí přelétla nad hlavou a zmizela. Žena tvora připodobnila k předimenzovanému motýlu. Další žena z Ohia zase uklidňovala svého sedmiletého syna, který spatřil jakéhosi „muže s křídly“.

Motýlí muž však na sebe nenechal dlouho čekat.

Tři dny po incidentu na hřbitově, v noci z 15. na 16. listopadu 1966, se s tvorem setkávají dva manželské páry, které společně projíždějí tzv. TNT oblastí, kde se za 2. světové války nacházela skladiště výbušnin a která je vzdálena asi kilometr od města Point Pleasant v Západní Virginii. Scaberryovi a Malletovi zachvátí velmi nepříjemný pocit, když je z okraje silnice sleduje velký muž s rudýma očima a křídly složenými na zádech. Roger Scaberry v panice zrychluje na více než sto padesát kilometrů v hodině a míří směrem k Point Pleasant. Po pár set ujetých metrech však oba manželské páry spatřují, že je jejich auto stíháno oním podivným stvořením, jehož rozpětí křídel dosahuje v letu tří metrů. Motýlí muž se vzdálil až na okraji města, kde čtveřice dorazila ke kanceláři šerif Miliarda Halsteda. Ten manžele znal a poté, co si vyslechl celý jejich zážitek, se společně vydali do TNT oblasti. Nic podezřelého ale neobjevili. Jediná věc, která šerifa znepokojila, byla vysíláčka v jeho voze, jež začala vydávat zvuky podobné rychle se přehrávající gramofonové desce.

A noční děs pokračoval...

Manželé Wamsleyovi cestovali společně s přítelkyní Marcellou Bennetovou a její několikaměsíční dcerou Tinou za rodinou Thomasových, k níž je pojilo dlouholeté přátelství. Dům Thomasových se nacházel přímo v oblasti TNT, ale Wamsleyovi se od návštěvy známých nenechali událostmi předchozích dnů odradit. Idylický výlet skončil okamžikem, kdy Marcella Bennetová s dcerkou v náruči vystoupila z vozu. Za ním se totiž vynořila jakási postava s rudě zářícíma očima. Šokovaná paní Bennetová klesla v mdlobách k zemi. Wamsleyovi ji včas zachytili a spolu s Tinou se rychle přemístili do domu. Z bezpečného úkrytu teď pozorovali bizarní stvoření, které

precházelo po verandě. Když k domu dorazila přivolaná policie, byl už motýlí muž pryč. Pro Marcellu Bennetovou se zážitek stal natolik traumatickým, že sama vyhledala psychiatrickou pomoc.

Personifikovaná noční můra řádila do konce prosince roku 1966. Poté následovala řada oficiálních vysvětlení. Dr. Robert Smith z biologické fakulty univerzity v Západní Virginii byl přesvědčen, že jde o vzácný druh jeřába. Z rušení denních a nočních pořádků byli obviněni také medvědi, sovy či krocani. Sama absurdita však zbavila tato zvířata veškerých obvinění. Rovněž se objevila spekulace o nepozemském původu motýlího muže.

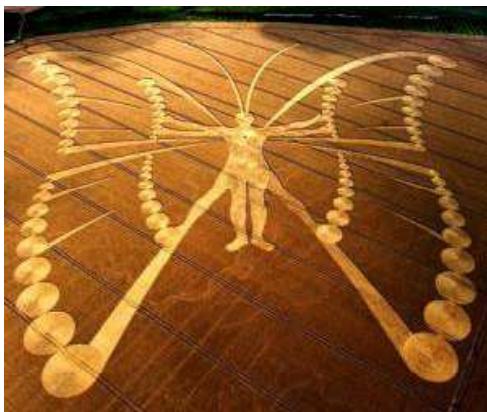
Na následující podobě tvora se nezávisle na sobě shodlo mnoho svědků: rudé hypnotizující oči, výborné letové schopnosti, vzrůstem přesahující průměrnou výšku člověka.

Vzácné případy výskytu motýlího muže byly hlášeny ještě v roce 1967. Téhož roku byla redakce listu Messenger v Západní Virginii opakovaně navštívena cizinci v černých pláštích, jejichž dotazy směřovaly k výskytu UFO a publikovaných článcích s touto tematikou.

Západní Virginie nikdy nebyla místem klidu a harmonie. Dle historiků a antropologů, kteří zpracovali mapy indiánského

osídlení Severní Ameriky v dobách před příchodem prvních Evropanů, byla oblast Západní Virginie tabu, ačkoliv jde o krajinu s hojností lesů i zvěře.

Roku 1897 byla Západní Virginie plně zasažena vlnou výskytu „vzducholodí“. Podivné světelné úkazy a neznámé létající objekty provázejí obyvatele tohoto státu do dnešních dnů. Pravidelně zde špatně fungují rádia a vysílačky, místní dobytek umírá z neznámých příčin či se stává obětí neblaze proslulého „mrzačení dobytka“. Na různých místech tu vznikají jakési zóny, jimiž nelze projít bez následků (panické záchvaty, krvácení z nosu, uší aj.). Nelze opomenout ani místní neštěstí, ke kterému došlo 15. prosince roku 1967, kdy si zřícení mostu Silver Bridge vyžádalo 46 obětí. Někteří lidé najednou spatřili neznámého tvora v novém světle, jako proroka takovýchto smutných událostí.

Před dvěma lety, přesně 8. srpna 2009, se na jednom z polí, ve městě Goes na jihozápadě Nizozemí, objevil pozoruhodný obrazec s rozměry 530 x 450 metrů zpodobňující slavnou Vitruviovu figuru Leonarda da Vinci s motýlími křídly a párem jakýchsi tykadel. Jedná se pouze o náhodu či je nám sdělováno něco, čemu nemůžeme nebo nechceme rozumět?

Za dlouhá desetiletí se příběh motýlího muže stal již legendou, již byl inspirován film z roku 2001 s názvem „Proroctví z temnot“.

Jakkoliv je to znepokojující, za téměř 45 let není původ motýlího muže o nic jasnější. Můžeme si tedy být opravdu jisti, že je dnes tento tvor pouze dávnou minulostí?

Michaela Volná

Použitá literatura:

Hausdorf, Hartwig
- *Století nevysvětlitelných záhad*
(NS Svoboda, Praha 2001)

Farkas, Viktor
- *Nevysvětlitelné záhady*
(Knížní klub, Praha 1993)

Habeck, Reinhard
- *Mágové a temné síly*
(NS Svoboda, Praha 2006)

Zdroj titulního obrázku:
<http://naturalplane.blogspot.com/2010/08/mothman-cometh-john-keels-reports.html>

Tajemní svědci mýtické minulosti

Prehistorické sošky Nomoli

Africký kontinent dodnes zůstává kolébkou velkého množství rozmanitých kultur. Životy lidí různých kmenových skupin jsou silně ovlivněny kmenovým náboženstvím a řadou mýtů, legend a lidových pohádek, avšak původ těchto bájí je kvůli originálním dialektům místního obyvatelstva stále nejasný.

Jeden z prastarých pověstí nás přivádí do oblasti západoafrické republiky Sierra Leone, kde největší národnostní skupinu tvoří Mendové žijící na území Mende. Kmenoví náčelníci Mendů vyprávějí o mýtickém „národě andělů“, jenž zhřešil a upadl tak v nemilost. Tyto nebeské bytosti byly panovníci, stále nespokojení, s touhou po ještě větší moci a všech požitcích života. Jednoho dne však rozezlený Alláh proměnil rozmařilé panovníky-anděly v kameny a vypověděl je na Zemi. Dále se dozvídáme, že „nebesa“, na nichž bytosti přebývaly, strnula v kámen a v troskách se zřítila na Zemi. Alláhův hněv rovněž zasáhl a zničil hvězdy, jejichž úlomky jsou dnes diamanty zářící jako hvězdy na noční obloze.

Tento mýtus by jistě nevzbudil žádnou větší pozornost, pokud by domorodí rolníci skutečně často nenacházeli záhadné hliněné figurky a světle modré úlomky kamene, které spojovali s předešlým příběhem. Hliněné sošky se nazývají Nomoli či Nomori. Některé z nich jsou uloženy v pařížském Muzeu člověka (Musée de l'Homme) a rovněž v londýnském Britském muzeu. Nalezené sošky dosahují výšky deseti až čtyřiceti centimetrů, jsou zhotoveny z pískovce, masku či granitu a některé z jejich rysů korespondují se stylem kmene Mendů. Sošky zobrazují samostatné osoby i skupiny lidí a zvířat, mnohdy v doprovodu fantastických bytostí. Většinou se jedná o stojící nebo dřepící ženské či bezpohlavní postavy s bradou podepřenou rukama, velkými ústy a silně zdůrazněným orlím nosem. Nomoli jsou Mendy uctívány jako božové ochraňující pole, proto je rolníci umísťují na své obdělané pozemky a přinášejí jim oběti. Je-li úroda špatná, neujdou figurky trestu v podobě rituálního bičování.

Samotný výraz Nomoli se velmi podobá názvu boha života Nommo,

který je jedním z hlavních představitelů božského pantheonu západoafrického kmene Dogonů obývajících útesy Bandiagara. Tentýž kmen užívá pojem Nommno také pro „archu“ či „vozidlo bohů“.

Datace prehistorických nálezů je velmi obtížná. Vědecká studie z roku 1960 uvádí, že je dnes prakticky nemožné určit, z jaké epochy sošky pocházejí. Geologické vrstvy, v nichž byly figurky nalezeny, odpovídají stáří 2 500 až 17 000 let. Jeden z artefaktů zkoumal profesor Giorgio Belluomini z univerzity v Římě. Po trojnásobně opakované analýze bylo stáří stanoveno na 2 470 let prostřednictvím metody C¹⁴.

Největší senzaci vyvolala nejstarší figurka, jejíž stáří se pohybuje okolo 17 000 let. Nálezce této sošky velmi překvapil klapavý zvuk, který se ozval vždy z jejího nitra při jakémkoliv pohybu. Italský profesor Angelo Pitoni nechal zhotovit rentgenový snímek artefaktu. Badatelé byli jeho výsledkem skutečně udiveni: v nitru sošky se objevila dutina, v níž byla uložena kovová kulička sestávající ze směsi chromu a oceli. Avšak kdo byl v pravěku schopen vyrobit předmět z chromové oceli? Skeptici se shodují, že kulička může pocházet z kuličkového ložiska a do figurky se dostala až později. Nálezci

sošky však potvrzují, že klapavý zvuk slyšeli již při jejím nalezení v diamantovém dole v hloubce 50 metrů.

Nejnovější analýza provedená na univerzitě v Římě přinesla další překvapení. S pomocí spektrální mikroanalýzy mineralogové zjistili, že Nomoli obsahují stopy iridia, jež se na Zemi běžně nevyskytuje. Lze ho nalézt výhradně v kráterech vzniklých po dopadu meteoritů. Na tento fakt poukazují především zastánci teorie o vesmírném původu sošek Nomoli.

Ať už jsou záhadné figurky dávnými padlými anděly či pozůstatkem neznámé africké kultury, připomínají nám především stále nám neznámé části naší vlastní historie. Budeme moci někdy plně pochopit svědectví, jež před námi „lidé v kameni“ skrývají?

Michaela Volná

(e-mail:

Volna.Michaela@seznam.cz)

Použitá literatura:

*Klaus Dona, Reinhard Habeck
– Zakázaná archeologie
(Dialog, 2008)*

*Reinhard Habeck
– Největší záhady archeologie
(Alpress, 2009)*

Rozhovor: s Michaelou Volnou

1. Jak jste se dostala k záhadám?

Tak to se budeme muset vrátit o šest let nazpět, kdy jsem doma začala objevovat knihy s tematikou různých záhad. Jako první se mi do rukou dostala kniha UFO od Janet P. Cave a Laury Foreman a následně kniha Den, kdy přišli bohové od Ericha von Dänikena. Možná sehrála roli i má inklinace k oblasti science-fiction. Skutečný „zlom“ však přišel s výše zmíněnými knihami.

2. Proč jste si zvolila zrovna záhady?

Pravděpodobně z toho důvodu, že obecně o věcech ráda přemýšlím. Ačkoliv to nemusí být zřejmé, záhadologie vám rozšíří obzory a přesvědčí vás, že ne vše je na první pohled takové, jaké se zdá. Donutí vás přemýšlet. Linie na planině Nazca najednou přestávají být „jen“ kalendářem, jak je interpretovala německá archeoložka a matematicka Maria Reiche, reliéfy v Hathorině chrámu v egyptské Denděře už nejsou jen hadími kameny či symboly plodnosti atd.

3. Které téma je pro vás nejvíce zajímavé?

Již od počátku si mé sympatie

získala archeoastronautika, jež je takovým celosvětovým dobrodružstvím. V jednu chvíli vás zavede k chrámům mayského města Tikal a v další už se nacházíte v pákistánském Mohendžodaro. Nemluvě o její základně skvělých autorů. Jednu dobu jsem se také věnovala ufologii, ale kvůli množství dezinformací a utajovaných materiálů pro mě tato oblast ztratila na atraktivitě.

4. Kolik času záhadologii věnujete?

Přiznám se, že nejvíce času jsem záhadologii věnovala na střední škole, kdy jsem začala sbírat knihy Ericha von Dänikena, přispívat na různá fóra a psát články. S nemenším zájmem jsem také studovala starověké civilizace, včetně jejich náboženství a kultury Mezoameriky a Jižní Ameriky, tak abych nebyla jen „pasivním konzumentem“ archeoastronautiky, ale dokázala se k ní postavit objektivně. V současné době svůj čas věnuji vysokoškolskému studiu, ale v oblasti záhad se snažím zůstat v obraze. Sleduji, jaké nové knihy s touto tematikou vycházejí, pročítám časopisy věnované záhadám a své znalosti uplatňuji k psaní článků.

5. Váš názor na záhadologii jako takovou všeobecně.

Záhadologie má jistě své nezastupitelné místo. Neboť tam kde se vědecká obec vyhýbá nepříjemným otázkám a staví se k sobě nekriticky, tam nastupuje záhadologie, jejíž odborníci se nebojí zabývat otázkami a hypotézami, které vědci odmítají. Z tohoto důvodu si záhadologie vážím, neznamená to však, že bych si akademiků, zejména těch českých, vážila o to méně. Kdo by nebyl hrdý např. na Miroslava Vernera či Blanku Říhovou? Do budoucna doufám především ve větší a efektivnější spolupráci odborníků z obou táborů.

6. Prozrad'te, kde berete inspiraci ke psaní.

V mém případě jde o spíše o spontánní kreativitu, kdy mi zkrátka v mysli vytane nějaké téma, ať už z archeoastronautiky, kryptozoologie či ufologie a rozhodnu se ho zpracovat. A pakliže si přeče jen s tématem nevím rady, tak zavítám na mé oblíbené stránky world-mysteries.com.

7. A prozrad'te Vaše cíle v psaní a záhadologii.

Popravdě, jeden takový cíl se mi již splnil před dvěma lety, kdy jsem začala spolupracovat s panem Pikou,

který mi umožnil publikovat mé články na internetových stránkách UFO klubu Zlín a následně v klubových časopisech. Psaní článků se chci věnovat i nadále, přičemž do budoucna nevylučuji ani tématické přednášky.

Předem upozorňuji, že si vyhrazuji právo odpovědi upravit (zkrátit). Před zveřejněním pošlu upravené (pokud vůbec budou upraveny) kvůli potvrzení resp. Svolení ke zveřejnění, kde máte možnost kontroly.

Odpovědi upravuji jen ve velmi nutném případě.

Děkuji za spolupráci.

© Petr Pika vedl rozhovor

ParaGalaXikon - e-zin UFO klubu Zlín
pro příznivce záhad. Vychází jako občasník.

Číslo: 2 (2012)

WEB: <http://www.ufoklubzlin.estranky.cz/>

Redakce: Petr Pika (Pitrýs),
Kontakt na redakci: pika@ufo.cz

Tech. redakce: Jitka Doležalová, Tally

TITANIC se vrací do budoucnosti

Ve 20. století se staly tři velké katastrofy, které udivily svět. Vlastně to nebyla tak docela pravda. Katastrofy ve srovnání s oběťmi, které si pravidelně vybírá automobilismus, nebyly velké. Tyto tři katastrofy ukázaly něco jiného, Příroda překvapila techniku... Vraťme se do doby rozvoje automobilismu a mrakodrapů. V Anglii vyráží na svoji první cestu do Ameriky nepotopitelný Titanic. Loď za několik dní ztroskotá. Co se však stalo, než došlo ke ztroskotání? Neuvěřitelná série náhod a osudů... Titanic patřil do série tří lodí. První z nich byl Olympic. Ta po vyplutí z přístavu narazila do jiné lodě. Výsledek? Poškození přídě Olympicu. Finanční ztráty pro lodní společnost White Star. A navíc odliv cestujících. A pikantnost nakonec. Kdo myslíte, že byl kapitánem lodi? Jistý Mr. Smith. Za sedm měsíců vyplouvá Titanic. Uhádnete, kdo je jeho kapitánem? Neuhádnete. Kapitánem je Mr. Smith! To není shoda jmen, je to ten samý kapitán, který už naboural s Olympicem. A jako by se náhody plánovaly... Loď vyplouvá. Kapitán se chce blýsknout výkonem lodě. To mohlo skončit málem katastrofou. Tak tak, že se Titanic nesrazil s parníkem New York. Toto Smithovo

nezodpovědné a vlastně už podruhé „šlápnutí na plyn“ mohlo zavinit opětovnou katastrofu. Od té dělily Titanic jen vteřiny. Titanic má jen tři lodní šrouby. Ostatní klasické zaoceánské parníky mají čtyři lodní šrouby. Ani další plavba Titanicu nebyla bez turbulencí. V páté komoře vzplane uhlí. O boji s hašením požáru v podpalubí se cestující vůbec nedovědí. Pochybnosti o pevnosti ocelových plátů, které tvoří trup lodě, vyjádřil později po požáru i sám konstruktér. Pak přišel 14. duben 1912. Do lodě narazí ledovec. Titanic jde ke dnu a s ním i 1513 cestujících, převážně cestujících 3. třídy. Po 50ti letech se svět díky podmořskému výzkumu dozví neuvěřitelné náhody. Už 14 let předtím, než se Titanic vydal na cestu, vyšla kniha. Děj popisuje první jízdu parníku Titan z anglického Southamptonu do New Yorku. Pozoruhodné je, že Titan ztroskotá po kolizi s ledovcem. Ještě pozoruhodnější je, že rychlost lodě, počet záchranných člunů, příčina katastrofy a místo ztroskotání se od katastrofy Titanicu prakticky vůbec neliší! Co se týče Titanicu, bedlivým pátráním se objevily další neuvěřitelné pozoruhodnosti. Na konstrukci se podíleli i katoličtí přistěhovalci z Anglie. Některé

ocelové pláty dostávaly svoje číslo. Po spuštění na vodu se toto číslo zrcadlilo jako „NO POPE“, česky tedy „To není žádný papež“! Měla už tato okolnost nějaký vliv na další osud Titanicu? Je velmi pravděpodobné, že v době, kdy se zahájila stavba Titanicu, se právě někde na severu utrhł ledovec, který se po plavbě kolem Grónska později setkal s Titanicem. Traduje se, že kapitán vydal před srážkou s ledovcem rozkaz „zpět“. Sestava tří lodních šroubů nebyla schopna okamžitě obrátit směr jízdy lodě.

Bylo tomu skutečně tak? Podmořský průzkum prokázal, že přístroj na regulaci chodu parních strojů byl postaven na pomalou jízdu vpřed. Pak nastává otázka: Vydal kapitán vůbec povel pro jízdu vzad, jak se všeobecně traduje? Možná, že povel skutečně vydal, ale ve strojovně už jej nestačili provést. Nebo jej vůbec neslyšeli, protože už bojovali o život. Nebo nebyli, když kapitán vydal rozkaz, již na živu? To už se nikdy nedozvíme. Snad by mohl pomoci

lodní deník Titanicu. Ten nebyl dosud nalezen, ač se o to mnozí snažili...

Společnosti White Star se předhazovalo, že vlastně nechala cestující ve 3. třídě utopit. U soudu se toto nepotvrdilo. Průzkum však prokázal, že vchody ze 3. třídy byly zavřeny mřížemi, a cestující této třídy neměli šanci se zachránit. Podmořský výzkum našel zavřené vchody i po 80ti letech po katastrofě...

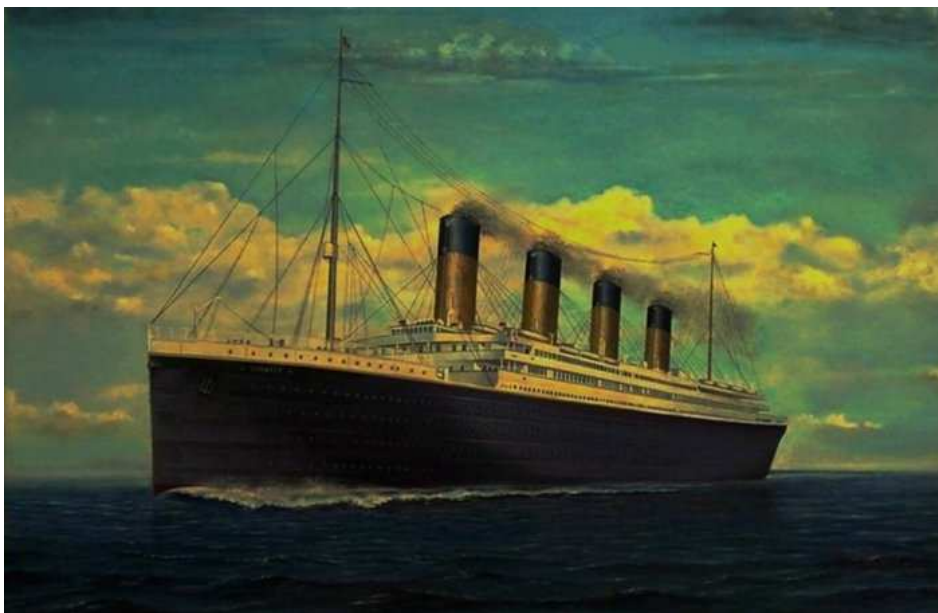
A nyní ten v titulku slibovaný návrat do budoucnosti. „Nevěřím, že my lidé to takto necháme. Právě bojem s přírodou se rodí nové a lepší. Je jisté, že jednou ze Southamptonu vypluje nový zaoceánský parník. Jeho jméno bude končit stejně jako všechny parníky před ním. Žijeme v době megastorů, megavln a tak nelze jinak, než aby se jmenoval Meganic. Bude nepotopitelný a my se poučíme a nepotopitelnost budeme deklarovat tím, že nebude mít na palubě záchranné čluny. Bude dlouhý přes 500 metrů, bude mít váhu 500 tisíc tun a bude dosahovat rychlost přes 50 km/h. Na jeho palubě se budou jako dříve pohybovat černí pasažéři, které neodhalí ani čipová karta, a snad tam bude i gentleman z Čech, který bude unášet děti do Ameriky. Na palubě se bude procházet mořský vlk, kapitán a bude se jmenovat jak jinak než Smith...“.

A nyní zpět do minulosti. V den, kdy

se začne stavět Meganic, se v hlubině kosmu objeví kosmický tulák. Ten nabere kurz k naší sluneční soustavě. Jupiter jej sice odkloní od jeho dráhy, ale asteroid mine naší Zemi v poloviční vzdálenosti od Měsíce. Na vodě se zvednou obrovské vlny tsunami a nedaleko kanadských břehů se ocitne i Meganic... Věříte na pohled do budoucnosti?

*Autor:
Martin*

Existence života ve vesmíru...

Existence života ve vesmíru...

Z vědeckého hlediska, je stále neobjasněna otázka existence života ve vesmíru. Již celé generace vědců se ji snaží nejrůznějšími metodami dokázat nebo vyvrátit, zejména život inteligentní. Ve vesmíru existují prvky nutné pro vznik a vývoj organických látek. Snaží se všemožně dojít k závěru, jakým způsobem došlo k vývoji i nejjednodušších organismů (virů) a to zatím neúspěšně. Zůstává tedy stále otázkou filosofickou, astronomickou i biologickou. Staré filosofické spisy, připouští existenci života ve vesmíru, dokonce i to, že život existuje prakticky všude. Dostává se tedy do sporu s názorem, že život na Zemi je výjimečným jevem. Tedy pravděpodobnost samovolného vzniku života je matematicky nesmírně malá. Podle výpočtu se dá poměrně jednoduše dokázat, že je téměř vyloučen náhodný vznik i nejjednodušší živé buňky, natož vývoj složitějších organismů, až po člověka. Ke vzniku i toho nejjednoduššího viru je zapotřebí aspoň 10.000 bitů informací. Mnozí proto považují existenci života za zázrak, ale příroda se řídí zákony, které zázraky nepřipouštějí. O mnohosti života ve vesmíru učila

např. Epikurejská škola, Metrodoreš z Lampsaku řekl, že “by bylo stejně nesmyslné myslit, že je jen jediný obydlený svět v nekonečném prostoru, jako že by byl jen jediný klas na obilném poli...” Epikurův žák Lucretius uvádí že, “což možno věřit, že mimo tento svět nesmírné spousty prvků jsou odsouzeny k nečinnému odpočinku? Jestliže zásady plození daly vznik životu na Zemi, je třeba přiznat, že i v ostatním prostoru prvkové hmoty zplodily nesčetné bytosti živé....” Základní podmínka pro život je sluneční záření a proto můžeme analogicky uvažovat o vhodných podmínkách i na jiných planetách. Astronomové již tehdy dokázali změřit a vypočítat řadu základních informací o planetách Sluneční soustavy, jejich velikost, vzdálenost od Slunce, dobu oběhu i předpokládané údaje o podmínkách na planetách, nebo jejich satelitech. Mohli porovnávat jednotlivé údaje a zjistili, že podmínky na Zemi jsou pro existenci života v celé Sluneční soustavě nejlepší. Vědci však pokládají za rozhodující podmínku pro existenci života fyzikální prostředí, srovnatelné se Zemí, tedy existenci dýchatelné atmosféry, úzké rozmezí teploty, střídání cyklů dne a noci a další. Čím vyšší je

forma života, tím více má nároků na životní prostředí. Zde platí mimo fyziologické předpoklady i filosofické pravidlo, že život je nejvyšším stupněm organizovanosti hmoty a přírodní procesy vždy směřují k dosažení tohoto cíle. A proč má život tolik rozmanitých podob jak v říši rostlinné, tak živočišné? Obvykle je tomu tak, že jedna forma života potřebuje ke svému přežití jiné formy, kterými se obvykle živí. Většina druhů je závislá také na svém životním prostředí a proto různá podnební pásma mají své charakteristické rostliny a živočichy. Neměnnost prostředí je zárukou stálosti forem života, změna podmínek je příčinou mutací a vývoje nových forem. Lze předpokládat, že ve srovnatelných podmínkách se vyvinou i podobné živočišné a rostlinné druhy. Pokud existuje i podobné chemické složení organických sloučenin, nutných pro existenci živých organismů, nemusí se život na jiných planetách nějak podstatně odlišovat od pozemských forem.

Vědci se také pokoušejí získat poznatky o životě ve vesmíru hledáním jakýchkoli mimozemských signálů. Po vynálezu radiového spojení byly pochopitelně hledány radiové signály. Zkoumání vesmíru radioteleskopem je dnes nejrozšířenější metodou, protože jsme schopni zachytit elektromagnetické vlny v širokém

spektru frekvencí. Také naše civilizace je již nejméně sto let zdrojem vyzařování nejrůznějších signálů, které by mohly zachytit jiné civilizace. Problém je v tom, že při mezihvězdných vzdálenostech řádově stovek světelných let, musí být vyslaný signál velmi silný, což se o radiových vlnách nedá říci. Naše možnosti končí na hranicích Sluneční soustavy. I když některé sondy nesly informace o naší civilizaci, jejich zachycení nějakou jinou civilizací je při množství kosmického smetí a rozloze vesmíru teoreticky vyloučeno.

Z obrovského množství planet lze usuzovat, že stejné podmínky jako na Zemi určitě existují ještě jinde ve vesmíru. I kdybychom však dokázali zachytit nějaký umělý signál, je pravděpodobné, že za tu dobu co k nám putoval, již civilizace, která ho vyslala neexistuje. To bude zřejmě i hlavní příčina toho, že se nám takový signál dosud nepodařilo zachytit. Musel by být totiž vyslán s energií srovnatelnou s výkonem Slunce.

Je-li doba trvání vesmíru nekonečná, je pravděpodobnost vzniku života jistota, bez ohledu na všechny výpočty pravděpodobnosti. Důkazem tvrzení je naše existence. Existuje-li život na Zemi, nelze vyloučit jeho existenci na jiných planetách ve vesmíru. Jelikož podmínky pro život existují v poměrně širokém rozmezí, musí

existovat určitý počet planet s identickým prostředím, jako je na Zemi. Ve stejném prostředí musí platit stejná pravidla. Je-li život charakterizován látkovou výměnou s okolím, považujeme tedy celý vesmír za živý, protože neustále dochází k výměně a přeměně energií! Definujeme-li inteligentní život jako výměnu látek a energií s určitým cílem, je každý vývojový proces považován za projev inteligence. Většina jevů v přírodě probíhá cyklicky, tudíž je konečným stavem návrat k počátku. Aby mohl nastat jakýkoli vývojový proces, musí být předem dána informace řídící tento proces k určitému cíli. Je-li výsledkem zvyšování stupně organizace hmoty život a vývoj

bytostí se stále vyšším obsahem informací, může být konečným stadiem vývoje úplné uspořádání všech elementů vesmíru do stabilní struktury s “úplnou” inteligencí. Platí-li zákon o zachování energie, je nutné k uspořádání jakýchkoliv elementů vynaložit energii. Růst intelligence = informace, je spojeno s úbytkem energie. Platí-li, že všechny procesy je možné obrátit, může spojením energie a informace vznikat hmota, neboť hmota je jen uspořádanou (koncentrovanou) energií.

Přes všechny vědecký pokrok však dosud nebyly získány žádné přesvědčivé důkazy o existenci života ve vesmíru.

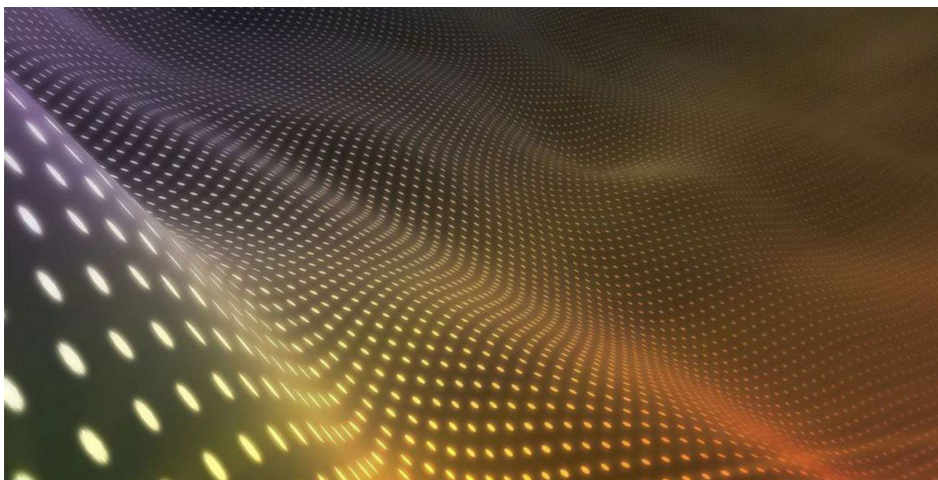
Autor: Čičina

Bitva radarových signálů

Každý z nás jistě četl o přesunech v čase. K tajemné události došlo během druhé světové války. Šlo i námořní bitvu přízraků, která vešla do dějin amerického námořnictva jako The Battle of the Blips (bitva radarových signálů). Stalo se to u Aleut, sousostroví, které se rozkládá mezi Aljaškou a poloostrovem Kamčatka.

„Před ostrovem Attu zachytily americké radary sedm válečných lodí, které se pohybovaly směrem, v němž se měla nalézat i japonská flotila. Americké lodě zahájily okamžitě palbu a vystřílely více než 212 tun střeliva. Krátce poté zmizely radarové signály z obrazovek. O den později, brzy ráno 25. července 1943, se na palubních

Americká severopacifická flotila se vydala překazit evakuaci japonské posádky z ostrova Kiska. Do akce byly nasazeny bitevní lodě Isaho, Mississippi a New Mexico, pět křižníků a jedenáct torpédoborců. Ernst Mackelburg tuto událost popisuje v knize Časové zázraky takto:

radarech objevilo dalších sedm signálů. Pohybovaly se směrem k ostrovu Kiska. Američané zase začali střílet. Hlavně děl vypálily stovky salv, avšak nepřítel palbu neopětoval. A najednou signály opět zmizely, jako by se objekty vypařily.“ Až po válce se zjistilo, že japonské námořní síly byly v době tohoto

konfliktu daleko mimo dosah operačního prostoru radarů. Jak si to vysvětluje Ernst Mackelburg? „Případ Kiska, respektive přesná příčina radarových signálů, nebyl nikdy jednoznačně vysvětlen. Nemůže obstát hypotéza, že se mohlo jednat o „přirozenou“ poruchu radarů. Záhadné signály se totiž objevily na radarech všech lodí. A ještě ke všemu dvakrát během několika dnů.

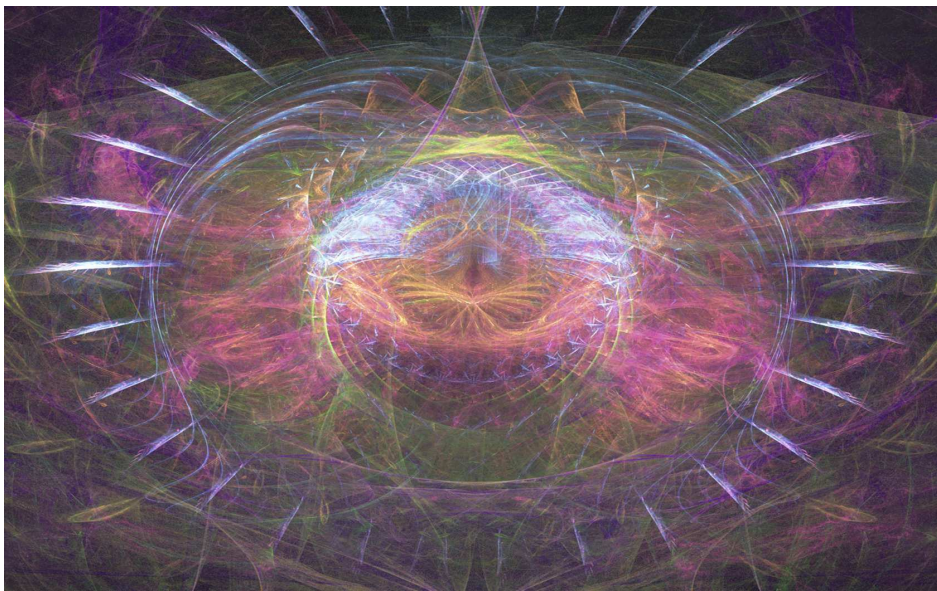
To je trochu moc náhod.“ Tímto případem se zabýval Američan Mark Gardner a vyslovil zajímavou hypotézu.

„Mohlo se jednat o flotilu přízraků. O lodě z minulosti nebo budoucnosti. Náhlou deformací časoprostorové struktury mohly být radarové paprsky odchýleny

do minulosti nebo do budoucnosti. A zachytily tam něco, co v reálném čase americké flotily, tedy v roce 1943, vůbec neexistovalo. Tím by se také vysvětlilo, proč Američané nic nezasáhli: nehmotné přízraky jsou nezničitelné. A také by bylo jasné, proč nepřítel neopětoval palbu. Pro lodě z nějakého jiného času mohla být americká flotila neviditelná.“

Fantasmagorie? Ne tak docela. Je zdokumentováno mnoho případů, kdy zmizí lidé i věci. A nezanechají po sobě žádnou stopu. V kriminalistických statistikách můžete najít mnoho případů nevysvětlitelných zmizení, která odporují vší logice.

Karel Kýr

Pohled z druhé strany - PYRAMIDY

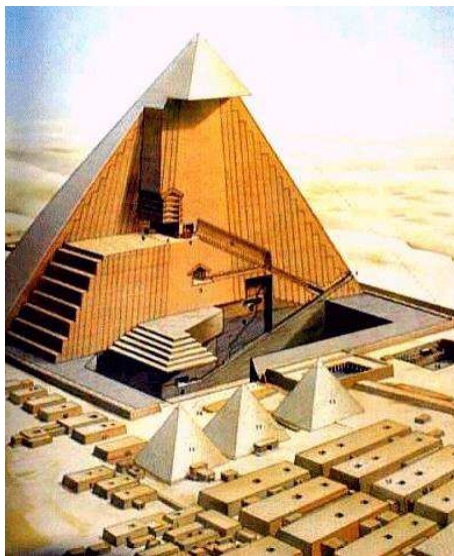
Jednou z nejznámějších a „nejprofláklejších“ záhad všech dob jsou jistě Pyramidy. Většina lidí si položí otázku JAK se lidem s nepoměrně primitivnějšími nástroji oproti dnešku, podařilo vybudovat tak úžasné monumenty.

Mnohem méně často slyšíme otázku PROČ? Odpověď, že to nařídil faraon, který chtěl kolosální hrobku – a další variace – uspokojí většinu záhadologů, kteří se daleko raději soustředí na to JAK, případně řeší umístění v krajině, na planetě, vůči dalším monumentům, dešifrují rozměry pyramid atd.

Domnívám se, že otázka PROČ je neméně důležitá a zajímavá. Ono se to nezdá, ale ani faraon se svou armádou otroků a poddaných si nemohl dovolit „jen tak z rozmaru“ vyždímat pokladnice a na dlouhé roky zaměstnat tisíce pracovníků na stavbě takového rozsahu. Faraon měl své poradce, byl obklopen skupinkou kněží, kteří uchovávali znalosti a (vůbec bych se nedivil), měli ve skutečnosti faktickou moc ve svých rukou. Těžko spekulovat nakolik byl či nebyl samotný faraon figurkou v jejich područí, co je však jisté – stavbu musel tento sněm nejbližších rádců podporovat,

nevěřím, že by samotný faraon stavbu prosadil jen o své vůli. (pokud ano, tak by nejspíš brzy skončil otráven či zhybnul na nějakou ošklivou chorobu).

Tím se dostávám k jádru věci.

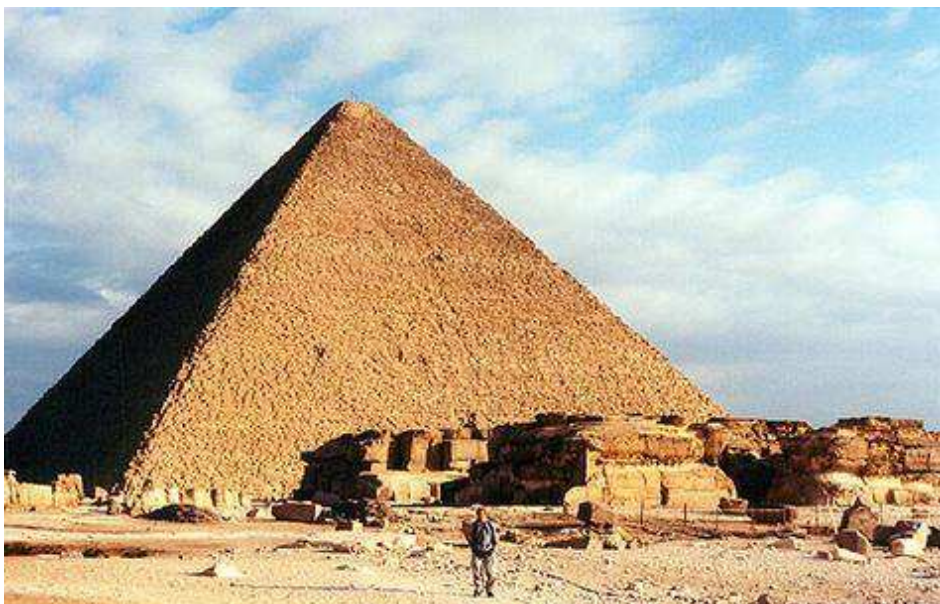

Uvažujme úplně obyčejně. Megalomanská stavba, která vyčerpává státní pokladnici, váže na sebe neskutečnou pracovní sílu (kterou je potřeba krmit a šatit) je zjevně podporována kněžími, v čele s faraonem – a to vše JEN proto, aby po smrti faraon ožil na nebesích, to vše JEN jako nejúžasnější a nejsílenější hrobka na světě ?

Pustíme se do spekulací. Existují indície, že někdy v roce 15.000 př.n.l. došlo k první katastrofě v Atlantidě, země se prý rozlomila a část se potopila. Podle této legendy obývala Atlantidu velmi vyspělá společnost, která měla čilé styky z mimozemšťany.

(je docela možné, že část Atlanťanů byli odštěpení mimozemšťané, kteří se vzbouřili a usadili tu na Zemi

se, že Atlanťané disponovali velmi vyspělou technikou, mimo jiné prováděli prý dost šílené genetické experimenty. Jako zdroj energie se uvádělo zařízení, které využívalo obří krystaly, umístěné nahoře kopulí. Podle všeho došlo ke zneužití (chtěl někdo vyždímat energie co to dá?) tohoto zařízení a následkem byly zemské otřesy a neodvratná zkáza Atlantidy.

– obecně, historek o mimozemšťanech, kteří obývali vesmírná města nad planetou – a vedli spolu hádky a války, je historie plná!)

Další a konečná fáze měla proběhnout někdy kolem roku 10.000 př.n.l....to se potopil zbytek Atlantidy. Zajímavý je důvod! Uvádí

Proč to zmiňuji ? V meziodobí, než došlo ke konečné katastrofě, Atlanťané migrovali po planetě, do míst kde se usadili (a díky znalostem a technologii) převzali vůdčí posty. A právě Egypt je často uváděn jako místo, kam se větší část vědců z Atlantidy uchýlila. Když vzpomeneme stvůry, které

v Egyptě patrně existovali – tělo lev, hlava orel, tělo člověk, hlava lev – nejznámější je zajisté Sfinga – a dáme si to do souvislosti... ..(šílené genetické experimenty Atlantických vědců, kteří se měli uchýlit později v Egyptě)....

Vraťme se k pyramidám. V tomto světle lze už věřit, že se v Egyptě nacházela daleko pokročilejší technologie, která mohla být použita ke stavbě pyramid! Otázka PROČ je stavět se tím stává daleko, daleko zajímavější.

Zde budu opět spekulovat, ale vycházet z indicií, které se tu a tam objeví mezi řádky, v náznacích legend apod. Věřím, že stavbu zařídili atlantáné, (kteří nejspíš sami zaujali místa vysokých egyptských kněží, nebo je vyškolili), je jedno

JAK faraona přesvědčili, výsledek známe.

O co ale šlo ? Jaký byl pravý důvod, jaké znalosti Atlanťané (nebo jejich potomci) měli? Z toho co jsme slyšeli to musel být vážný důvod. Ať už faraon věřil čemu chtěl, podle mě byl ten skutečný důvod stavby pyramid zcela jiný. Navíc se domnívám, že JEDINÁ důležitá, TA na které skutečně záleželo byla CHEOPSOva. Ty ostatní bych označil za nápodobu, nebo krycí manévr. Pevně věřím tomu, že rozluštění celé záhady je v ní. Ona jediná JE důležitá, zbytek akorát svede z cesty.

Nyní spekulace završíme. Co zajímavého o CHEOPSOvě pyramidě víme ? Známe její rozměry, známe její polohu (geologicky i geograficky), víme,

že snad po dokončení byla obložena celá zlatými pláty (což prostorám uvnitř dává zcela jiné elektromagnetické vlastnosti). Víme, že pyramida by odolala přímému jadernému útoku = je téměř nezničitelná. Velmi důležitá byla i hmotnost, ohromná masa kamení měla rovněž svůj důvod.

CO z toho vyplývá ? Existují náznaky, že všechny tyto vlastnosti měli (spolu se správným načasováním – astrologie?) neuvěřitelný účinek na adepty zasvěcení. Podle všeho správně připravený adept (následník kněží) dosáhl v jisté chvíli uvnitř pyramidy při jistém rituálu božského vědomí. Jeho já bylo proměněno, stal se duchovně nadčlověkem.

Pyramida sloužila k povznesení vědomí. Fungovala jako katalyzátor božského prozření. CO zažil, znal a věděl takový adept, čeho byl potom schopen si neumíme ani představit. Jsou zmínky, že jen díky zvuku, melodii, kterou (pískal?) dokázal nechat levitovat ohromné balvany vzduchem = právě takto byly prý postaveny některé megality.

Důvod další, neméně důležitý a stejně spekulativní = někde uvnitř pyramidy jsou ukryty záznamy. Vědomosti mimozemšťanů a obyvatel Atlantidy, možná i vesmírná adresa, kdoví?

© Robert Wankes, 2011

UFOlogický minitest

Vážení kolegové, po četbě je také čas k zábavě. Přináším vám zábavný minitestik. Nečekejte nic těžkého. Je to spíše jen takový návrh v čem si zlepšit informovanost.

Část A-lehký rozjezd

01. Dokážete vysvětlit, co zkratka UFO znamená jak v angličtině, tak i v češtině?
02. Od kterého roku se všeobecně datuje „novodobé“ pozorování UFO?
03. Jak se jmenoval muž, který v tomto roce UFO viděl?
Má iniciály K.A.

Část B-střední ráže

04. Jak se jmenoval projekt systematických studií o UFO (s iniciálami BB) prováděný letectvem spojených států?
05. Znáte názvy méně slavného předchůdce tohoto projektu?
06. A vůbec prvního projektu?

Část C-těžký kalibr

07. UFO je i na starých obrazech. Jeden je umístěn v Palazzo Vecchio ve Florencii. Znáte autora obrazu?
08. Znáte označení pro spekulativní létající talíře z doby druhé světové války?
09. Jak se jmenuje kosmonaut, který prohlašuje, že mimozemšťané existují?

Výsledek minitestu

Výsledek.

Pokud jste odpověděli na všech devět otázek ihned, jsou Vaše znalosti naprosto vynikající.

Pokud jste museli hledat odpověď v jednom až dvou případech, jsou Vaše znalosti na velmi dobré úrovni.

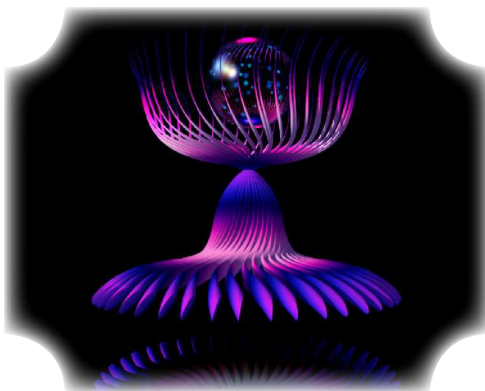
*Hledali jste více než ve třech případech?
I tak jsou Vaše znalosti, dobré, ale...*

Pokud jste hledali odpověď více než pětkrát, jsou Vaše znalosti pouze průměrné.

Pokud více než sedmkrát, nic si z toho nedělejte a vrhněte se do studia o UFO fenoménu.

Pokud jste hledali hned od začátku až do konce, je vidět, že v tomto oboru začínáte a nezbývá než popřát hodně úspěchů při hledání pravdy o UFO. Tento test je nesoutěžní.

©Petr Pika

Soutěžní křížovka

A na závěr soutěžní křížovka.

Předem upozorňuji, že nesplňuje pravidla SČHAK! Jak se bude soutěžit??

Jednoduše, hledejte v doplňovačce nějaký Vám povědomý výraz na 10 písmen týkající se záhadologie všeobecně. Neříkám kde je, ani že tam je, ani čeho se týká, to už bych to rovnou mohl poslat do mateřské školky. Nu a když jej objevíte, pak jej pošlete na mail redakce.

Snažte se, mezi případné výherce budete zařazeni všichni a jeden následně určen losem.

Pokud se Vám to bude líbit, můžeme v tomto trendu pokračovat a udělat celoroční soutěž, jak to mám v plánu.

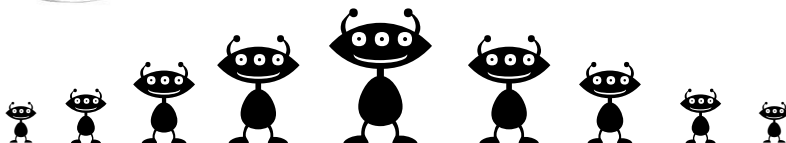
O této soutěži bych informoval příště. Pokud se chcete zúčastnit, připravte si nějaký nick, pod kterým budete uváděni v tabulce výsledků.

A co můžete vyhrát?? Přemýšlel jsem nad pobytem na nějakém exotickém místě našeho Vesmíru, ale jak víme v současnosti je to trochu problém, tak se případný výherce bude muset spokojit s knihou.

(Cenu nelze vymáhat právní cestou)

Podrobnosti v příštím čísle!!!!

Přeji mnoho zdaru.

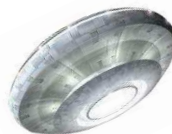

Upozorňuji, že na všechny články a jiné materiály (pokud není uvedeno jinak) v tomto časopise se vztahuje autorský zákon (121/2000 Sb + novelizace). Za původnost díla ručí autoři.

Soutěžní křížovka

1									
2									
3									
4									
5									
6									
7									
8									
9									
10									

1. Bájná podzemní říše
2. Generátor proudu
3. Záhadná oblast známá svým „trojúhelníkem“
4. Anglický výraz pro duchy
5. Místo údajné havárie UFO v Novém Mexiku
6. Anglicky „létající“
7. Kreslené příběhy, v nichž se UFO často vyskytovalo
8. Název UFO klubu z Jaroměře
9. Badatel v oblasti UFO
10. Příjmení šerifa, kterému Brazel jako prvnímu hlásil údajně havarované UFO

©Petr Pika

Recenze DVD

Invaze mimozemšťanů / Alien Invasion (2011) **(Dokumentární / Sci-fi, USA, 94 min)**

V tomto spekulativním dokumentu vidíme jak vědci zkoumají jak by náš svět zareagoval na možnou invazi mimozemské civilizace.

Snímek je vyváženou koláží dokumentárních záběrů (pomocí computerové techniky), hraného filmu a mluveného slova, kde se vyjadřují jednotliví odborníci.

Odborníci z oblasti armády potvrzují, že vláda USA ve spolupráci s dalšími má již dnes vypracován velmi podrobný plán, který počítá s možným útokem mimozemských sil. Tyto plány zpracovaly celé týmy civilních i vojenských špičkových vědců a odborníků na taktiku a strategii.

Během sledování DVD je nám představena jedna možná varianta mimozemské invaze na naši planetu přičemž je vždy podrobně komentován každý další krok.

Tato varianta nevyznívá pro lidstvo příliš příznivě, o to reálněji a sympatičtěji působí. Nechci kazit dojem ze sledování DVD proto nastíním děj jen pomocí bodů (kdo se chce nechat překvapit a film shlédnout, ať zde skončí a dál nečte)

1) Lidstvo zaregistruje blížící se cizí těleso, které letí odněkud z kosmu.

2) Všem dohadům o původu je učiněno zadost ve chvíli, kdy těleso začne měnit směr a rychlost. Není pochyb, jedná se bezpochyby o řízené plavidlo.

3) Mateřská loď zaparkovala na oběžné dráze, na pokusy o komunikaci neodpovídá.

4) Veškerá družicová komunikace utichá v jednu chvíli. Nad každým velkým městem zaparkuje invazní plavidlo. Dochází k narušení svrchovanosti vzdušného prostoru jednotlivých států, startují stíhačky. Mimozemské plány jsou odkryty, z lodí se vyrojí tisíce letadel. Dochází k válce. Na zemi jsou vysazováni obří robotičtí vojáci, kteří šíří zkázu v ulicích velkoměst. Používají neznámé energetické zbraně. Díky drtivé letecké podpoře vítězí na celé čáře. Většina armád utrpí během prvních dvou dnů války totální porážku. Prezident USA vydá rozkaz k použití jaderné zbraně. Mezihvězdný koráb je ale dobře uzpůsoben cestě vesmírem, tudíž odstíní i výbuch jaderné pumy. Zbytky velení armády a vlády se ukryjí. Je vydán rozkaz na ústup.

5) Roboti pokračují v cestě ve velkých městech, ničí vše co mohou. Obyvatelé v panice prchají. Během pár hodin jsou zcela vyrabovány všechny obchody. Nastává boj o holé přežití. Všechny velké trasy vedoucí z měst jsou ucpány. Mimozemská letadla pronásledují zoufalé lidi - nemilosrdně zabíjí vše živé.

6) Plynou dny a týdny. Největší šanci na přežití mají malé ozbrojené skupinky do pěti členů, kteří si navzájem pomáhají. Funguje nouzové rádio, zastaralé vysílačky, telegraf. Veškerá moderní technika je zničena.

7) Mimozemšťané využívají nový typ lodí, vysavače, které trhají biotop a transportují jej na palubu. Zdá se, že život sám byl cílem invaze. Stromy, rostliny, tráva, vše biologické.

8) Formuje se hnutí odporu, daří se vysledovat činnost agresorů, ke stromům jsou narychlo připevněny výbušiny. První úspěch lidstva, daří se takto dostat dovnitř lodí, kde trhaviny způsobí zničení celého

zařízení. Mimozemšťané začínají mít nepříjemné ztráty.

9) Nikdy a nikde nebyl spatřen žádný mimozemšťan - šíří se domněnka, že celá invaze je čistě robotická - sklizeň. Partyzánská válka pokračuje. Každý den se daří znepříjemňovat agresorům jejich úkol. Pomocí sady balonů plněných heliem (téměř neodhalitelné radarem), se pokusí v určený čas po celém světě sebevraždná komanda proniknout do invazních plavidel, která parkují stále nad každým velkým městem. Zdá se, že dohlíží na menší lodě - vysavače.

10) Útok pomocí primitivních balonů se zdařil, mnoho lodí je zničeno, další těžce poškozené. Mateřská loď vyhodnocuje ztráty a rozhoduje, že zisk by byl znehodnocen, pokud by došlo k dalším nenahraditelným ztrátám. Invaze je u konce, mimozemské lodě odlétají.

11) Lidstvo přežilo, podle odhadu odborníků má šanci se zachránit asi 20-30 procent populace.

*Robert
Wankes*